

СТАРАТА ВРАНА

— Няма да отида на училище, — рече Николчо, — ще отида на полето да играя цял ден.

Денят бѣ чудесен, слънцето грѣеше весело, в въздуха мирнишеше приятно. Николчо седна подь едно дърво и хвърли книгитѣ си въ тревата.

— Няма да отида на училище, — каза той пакъ, — тревата тукъ е по-мекка отъ ченоветѣ въ училището. Азъ пообичахъ да гледамъ агъндата и цвѣтата, отколкото ченоветѣ и черната дъска.

Като каза това, той дигна очи и видѣ на дървото една стара врана, която стоеше край гъздото си.

— Вижъ го ти! — рече вранета. — Не ще да ходи на училище! Какво мързеливо дете!

Другитѣ врани, които бѣха накацали няколко, загрекаха:

— Га, га, га! — сякашъ се примиваха на Николчо.

— Значи, не искашъ да работишъ? — рече вранета. — О, мързеливо дете, ти не струвашъ колко една птица! Мислишъ ли, че азъ съмъ мързеливо? Я погледни гъздото ми, какъ ти се струва?

— Много е хубаво, — отговори Николчо, — но не бихъ желалъ да живѣя въ него.

— Не би желалъ, защото си дете и си по-глупаво и отъ една врана, — рече новия му приятель, а всички врани заганаха: Га, га, га! — сякашъ и тѣ бѣха на сящото мѣние.

— Знаешъ ли защо вранета е поумна отъ мързеливото дете? — попита враната, като наведе глава и погледна Николчо съ своето черно око.

— Г-е, — рече Николчо, — но мисля, че децата сѣ по-умни отъ вранитѣ.

— Мислишъ! — засмѣ се вранета. — Добре, кажи ми тогава, монещъ ли самъ да си направилъ къщи?

(Следва на страницата 50)

Победителътъ Коко

Като на дѣло, после пъкъ на дѣло змиата глупавка се свлече дъсно.

И вижъ, на два се валелъ те стария де чудо се одужи самъ-самъ.

А скоро, остана се прутинъ те протуръ, стави на нея Коко и закъ...

Палкавъ Белковъ